

Vándor Tamás
Ismerősnek jelölöm

Ki ne emlékezne Zsófi, a nyolcadik cé Janis Joplinjára? Az Áldás utcai Joan Baezre. Jó rég volt már... Istenem, mennyit nevtünk a fiúkkal hóbertos ruházatán, örökké kócos haján. És hogy irigyeltük a lemezeit... Bácsikája a Clevelandből, kéthavonta küldött bakelitkoronggal garantált meghívást vásárolt neki a legtöbb házibuliba. Úgy rémlik, egy ilyen partin mintha csókolóztunk is volna. Persze csak szerencsém volt, felém fordult az üveg nyaka. Ő, a szabad szerelem hírnöke, a nyakában lógó világbéke medállal, soha nem kötelezné el magát egyetlen fiú mellett. Lány mellett sem...

Megtaláltam őt az Iwiwen. Tizenhat közös ismerős. Hát persze. Milyen profilkép ez? De béna! Ellenfényben, ráadásul bemozdult. Ő az egyáltalán? Kapcsolatban? No, fene! A Zoliiii? Miből lesz a cserebogár! Lehet, hogy nekem is gitároznom kellett volna? Kár, hogy nincs más fotó. Talán a Zolinál...

Ő az, ott a tábortűz mellett. Ez egy tengerpart? Inkább Zsófi szüleinek nyaralójánál bulizhatnak Leányfalun. Alig öregedett valamit, pedig annak idején, két végén égette. Úgy látom, időközben a fésűvel is megbarátkozott. Gyerekfotó sehol. Hát igen, későn virágzó fának ritkán érik meg a gyümölcse. 2007-es az utolsó kép? Mi lehet velük azóta? Még rendszert is váltottunk közben, most vajon ki ellen lázadnak? Bejelölöm.

– Szia, Zoli, ezer éve...

– Látom összejöttetek Zsófiival. ☺

– Szia! Még '97-ben. A Duna parton futottunk össze.

– Azóta együtt?

– Tíz éven át minden évben megünnepeltük a találkozásunkat ugyanott, a parton.

– Aztán egyszer csak elment...

– Ilyen volt mindig. Nem tartozott senkihez.

– Szabad volt, mint egy pacsirta, tovaszállt, mint egy fecske.

– De mégis, mit történt?

– Jött egy harmadik?

– Úgy is mondhatjuk.

– Ki az, ismerem?

– Úgy hívták leukémia. ☹